

Hamarosan a **mozikban** is!

ELVETTÉK A CSALÁDJÁT. NEM NÉZHETTE TÉTLENÜL.

BOSSZÚVÁGY

„Feszültséggel teli történet
a veszélyekkel teli New Yorkból.”

– *Robert Ludlum*

BRIAN GARFIELD

B R I A N G A R F I E L D

Death Wish
Bosszúvágy

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

Larrynek és Lorettának

1. FEJEZET

KÉSŐBB ÖSSZERAKTA A KÉPET, HOGY HOL IS VOLT, amikor Esthert és Carolt megtámadták.

Valószínűleg pár perccel azután történt, hogy véget ért az alkoholban gazdag munkaebéd az ügyfelekkel. Pault fejbe vágták a Gibson-koktélok. Kissé bizonytalan léptekkel jött ki az étteremből Sam Kreutzer oldalán, akivel fogtak egy taxit az Ötvenötödik utcán. Dugóba kerültek a Times Square északi végében, a Hetedik sugárúton, és Paulnak rémlett, hogy kis híján megfulladt a taxi mellett álló busz miatt, ami okádta magából a mérgező kipufogógázt.

Biztos, hogy pontosan ekkor történt.

A rendőrség feltételezése szerint tizennégy óra negyven perckor került sor a támadásra.

Egy ólomlábakon járó munkanap közepén jártak. A járdán turisták tömege hömpölygött és örömlányok mászkáltak üres tekintettel és hiányos öltözékben. A sarkokon koszos pólókat viselő férfiak árultak játékokat és öveket. Az ember nem látja, mit tesz a légszennyezés a tüdejével, ezért nem vesz róla tudomást. De a buszból ömlő kipufogógáz köhögésre ingerelte Pault, ami a ginnel keveredve hasogató fejfájást idézett elő. Paul megdörzsölte a szemét.

Sam Kreutzer rágyújtott.

– És ez egyre rosszabb lesz, úgyhogy az ember már csak a cigaretta filterén keresztül mer levegőt venni. – A füstöt a gyufára fújta. – Jézusom, látod ezt a förmedvényt?

– Melyiket?

– A One Astor Plazát.

Az egykori Astor Hotel helyét beton és műanyag foglalta el.

– Találkozunk az Astor bárjában – idézte Sam Kreutzer merengve a szállóigévé vált mondatot, ami emlékeket idézett fel Paulban.

– Micsoda szégyen! A politikusok a vandalizmus miatt panaszkodnak, miközben a földdel teszik egyenlővé a történelmi jelentőségű épületeket azért, hogy legyen elég hely ezeknek a tojástartóra emlékeztető üvegépületeknek.

A taxi megindult, és haladt egy fél háztömbnyit.

– Hogy megy a házkeresés? – kérdezte Paul.

– Semmi fejlemény. A hétvégén Westchesterben néztünk házakat.

– Talán távolabb is érdemes lenne szétnézni.

– Nem bírnám a hosszas ingázást. Eljártszottunk a gondolattal, hogy házat bérlünk, talán Leoniában vagy Fort Leeben. Bármit, csak el Manhattanból! Már évekkel ezelőtt ezt kellett volna tennünk. – Sam megpaskolta Paul térdét. – Neked és Esthernek is ezt javaslom. Miért maradnátok, amikor többé nem muszáj ebben a háborús övezetben élnetek?

– Egyszer már megpróbáltuk – mondta Paul, és a kezével lemondó mozdulatot tett, elhessegetve a témát.

– Húsz évvel ezelőtt. Azóta megváltoztak a dolgok, Paul.

A Nagyvenkettedik utca háztetői fölött a napsugarak a pára miatt nedvesen csillogtak, de szerencsére a fénye túl gyenge volt, nem irritáló.

– Te megbolondultál – jelentette ki Sam. – Azt hiszed, megúszod annyival, hogy pókerarccal kijelented, hogy még mindig imádod ezt a várost? Szeretném hallani az okokat.

– Ha el kell magyaráznom, akkor úgysem értenéd.

– Ismertem egyszer egy papot, aki ezzel az érveléssel akarta bebizonyítani Isten létezését.

– De ez érthető a pap esetében, mert neki nem volt szüksége bizonyítékra.

– Ja – jött a rövid válasz. Sam mosolyogva felvillantotta vékonyka bajsza alatt megbújó, billentyűzet hosszúságú fogsorát. A bajuszkát a nyaraláson növesztette, és célozgatott rá, hogy talán leborotválja. Élvtáncos kifejezést kölcsönzött neki, holott Sam egy sovány, rendkívül érzékeny minnesotai volt, aki a cégnél töltött nyolc év alatt ráértett a New York-i eleganciára. Barkója a fülére lógott, a haja vége a divatnak megfelelően kiszélesedett; lefelé bővülő csíkos öltönyt viselt, és divatos, feltűnő nyakkendő; továbbá elsajátította a felső tízezer értékeivel kapcsolatos szókimondó, tiszteletlen megnyilvánulások egész tárházát. Ám ezek ellenére sem lett soha igazi New York-i. A szíve mélyén megmaradt kisvárosi fickónak.

A taxisofőr minden erejével azon volt, hogy araszolva sávot váltson, és leforduljon balra a Broadwayről a Negyvenkettedik utcára.

– Kész bolondokháza! – Sam a Times Square, a tömeg és a forgalom felé intett a cigarettával. – Egyszerűen értelmetlen az egész. Képtelenség bárkit utolérni telefonon, mert mindenki állandóan egy taxiban ülve rostokol a dugó kellős közepén egy megbeszélésre tartva. A telefonhálózat csapnivaló, az üzenetek nem jutnak célba.

Sam tehetetlenül a magasba lendítette a kezét. Imádott magyarázni.

– A kukásautók úgy dübörögnek végig az utcánkon az éjszaka közepén, mint egy rosszul hangtompított Sherman-tank, aztán meg legalább bő egy órát töltenek azzal, hogy csapkodják a kukákat az ember ablaka alatt. Hóvihar esetén legalább egy hétbe telik nekik megtisztítani az utakat. Ez kész örület! Erre csak egy megoldás létezik.

Paul halványan elmosolyodott.

– Értem. Egyértelmű, hogy azt szeretnéd, ha a szádba adnám a választ. Szóval, mi a megoldás?

– A megoldás: tönkretenni a környezetet. Csak ez az egy megoldás létezik. És akkor nem lesz mit szennyezni.

Paul udvarias nevetéssel adózott az ötletnek.

Sam folytatta:

– Fizetsz a magániskoláért, ahova a gyerekeidet járatod. Fizetsz a bejáratnál strázsáló magán biztonsági szolgálatnak. Egy rakás pénzt fizetsz a betörőknek és a rablóknak. Naplemente után meg vagy fosztva a szabad mozgás szabadságától. És így tovább, és így tovább. – Ijedten Paulra nézett. – Jézusom, *mit* keresek itt?

– Pénzt, hogy megélj – felelte Paul vontatottan. – És hogy a többiekhez hasonlóan te is ismételd a szokásos panaszárdatot.

– Nos, én legalább behúszom a kéziféket, és nem gondolkodom a jóságról olyan szélsőséges és elmebeteg liberális módon, mint te.

– Mégis miről beszélsz?

– Átkozottul hatalmas szíved van, Paul, ugye tudod? Mondjuk ki: Estherrel bemezéskedtek a *vadonba*, és még *tesztek is* valamit ellene. Nézd meg azokat az ocsmány lyukakat a hajtókadon: mit tűztél oda? A Lindsay-kampány vagy a *Támogassuk a börtönreformot* mozgalom kitűzőjét?

– Valakinek ezekkel is törődnie kell – felelte Paul.

2. FEJEZET

ÉPP ELÉG IDEJE DOLGOZOTT AHHOZ az Ives, Gregson & Co. könyv-
vizsgáló cégnél, hogy kiérdemeljen egy Lexington Avenue-ra né-
ző irodát a tizennyolcadik emeleten. Az ajtó füstüvegén aranyozott
betűkkel a neve – *Paul R. Benjamin* – állt. Kis iroda volt, süppedős
szőnyeggel és nyomógombos telefontal. A légkondicionáló halkán
surrogott. Paul megkönnyebbülten süllyedt bele a székbe, és lenyelt
két aszpirint. Gonosz kis manók újfent gondoskodtak róla, hogy ha-
lomban álljanak az elintézendő feladatok, de nem látott neki azon-
nal. Csak ült, és élvezte az iroda és a tömör vasbetonból készült,
öreg Graybar épület kényelmét. Biztonságot, állandóságot, szívóssá-
got jelképezett.

Thelma az irodai telefonon keresztül odaszólt, hogy Bill Dundee
az irodájába tart. Paul nem kelt fel, hogy kezet rázzon vele. Sose szok-
tak kezet fogni.

– Dögmeleg van – mondta Dundee köszönés helyett. A testes férfi
izzadt, haját akkurátusan keresztülfésülte rózsaszín fejtetőjén, hogy
elrejtse kopaszságát. Annyira kerekded volt, hogy úgy tűnt, nincse-
nek is csontjai. Kezdetben Paul csak egy kétbalkezes és fájdalmasan
ügybuzgó aktakukacnak tartotta, de mindez csak álca volt, mert ké-
sőbb kiderült, hogy remek humorérzéke van. Dundee elégedettnek
tűnt, szinte ragyogott.

– Háborút hirdettem.

– A pénzügyőrök ellen?

– A számítógépek ellen. Nézd csak, mi van nálam. Gondoltam, talán el akarod olvasni. Hátha téged is beszervezhetlek.

Dundee letette a könyvet az asztalra. Paul megfordította, és elolvasta a címet. *Gerilla kézikönyv számítógép-gyűlölőknek.*

– Olvasd el! – ajánlotta Dundee. – Én már elkezdtem a tiltakozást a magam módján. Ma reggel fizettem be a Con Ednek a számlát. A csekket két centtel kevesebbről állítottam ki, mint ami a számlán szerepelt, és vágtam két extra lyukat a számítógépes kártyára. És mondtam Marjorie-nak, hogy mostantól az összes bélyeg oldalra kerül, mert ez hazavágja a mágneses szkennert. – Dundee elhelyezkedett az asztal sarkánál lévő bőr karosszékekben. Elnézett az East River felé, és úgy tűnt, mindjárt megjegyzést tesz a szabad szemmel jól látható szmogra, de nem így történt. Dundee tösgyökeres New York-i volt, és Sam Kreutzertől eltérően nem érezte szükségét, hogy a városról beszélgessen.

– Van most dolgod? – kérdezte Pault.

– Nem, az előbb értem vissza.

– Á, tényleg, ebédelni voltál a fontos arizonai ügyfelekkel. Na, és hogy ment?

– Azt hiszem, minket fognak megbízni a könyvvizsgálással.

– Tudtam, hogy ti vagytok a legjobbak. Te az érzelmeikre hatva meggyőződ, Sam pedig adatokkal és viccekkel szórakoztatja őket.

– Nem biztos, hogy el akarom vállalni. Az ilyen összeolvadások problémásak lehetnek. Emlékszel még a Bradshaw-ügyre?

– Akkor volt Mel Gregson első szívrohama. Hogy is felejthetném el? A minap véletlenül összefutottam az ifjabbik Bradshaw-val a Harvard Clubban. – Dundee szomorúan ingatta a fejét. – Generációról

generációra egyre kevesebb vér van a fiatalok pucájában. Kiveszett belőlük a férfiasság. Emlékszel a vén szivarra?

– Bradshaw-ra? Nem, akkor én még nem is...

– Na, azért annyira nem vagy fiatal. Annyi idős vagy, mint én. A fickó csak tizenkét éve halt meg.

– Azt akartam mondani, hogy akkor én még nem is a cégnél dolgoztam, hanem a város déli részén.

Dundee összevont szemöldöke azt üzentte: „milyen ostoba vagyok, hogy is felejtettem el?”

– Valamiért úgy tűnik, Paul, mintha egy örökkévalóság óta dolgoznál itt. Nem tudom, hogy ezt bóknak vedd-e. Na, visszatérve a fiatal Bradshaw-ra... Vicces, hogy továbbra is mindenki az ifjabb Bradshaw-ként emlegeti, holott legalább negyvenöt éves. Amikor összefutottam vele, eldicsekedte, hogyan keresett tízezer dollárt a múlt hónapban shortolással, amikor a részvények estek. Olyan bölcs megjegyzésekkel boldogított, mint például „csak az ostobák várnak arra, hogy az ölükbe hulljon egy hatalmas összeg”. Ennek a második generációnak egyáltalán nincs stílusa. Bezzeg a vén róka, ő aztán nem volt semmi! Biztosan hallottál róla mendemondákat.

– Párat.

– Ízig-vérig úriember volt. Houstonban kezdte. Bontásra ítélt épületek tégláit gyűjtötte össze.

– Ezt nem is tudtam.

– És rajtad kívül sokan mások sem. Úgy tűnik, mindenki azt hiszi, hogy fogta magát tizenhét évesen, leszúrt egy botot a földbe, és azonnal olajat talált. De ez nem igaz. Bradshaw kemény munkával gyűjtötte össze a vagyonát, aztán *bevásárolta* magát az olajüzletbe. Komolyan mondom, a pasas aztán tudta, mire érdemes elköltenie a pénzét.

– Valóban?

– Amikor először kért meg minket arra, hogy csináljuk meg az adóbevallását, hét lányt sorolt fel egy egyszerű költségelszámolási bizonylaton, amin az állt, hogy összesen négyezer dollárt költött rájuk. Aztán bizalmasan megsúgta, hogy régimódi, ezért ragaszkodik a bizonylathoz. – Dundee a fejét rázva idézte fel a csodálatát. – Emlekszem, egyszer háromezer dollárt fizetett egy Nieman-Marcus modellnek azért, hogy meztelenül pózoljon az egyik kútjából feltörő olajzuhany alatt. Szerintem még most is őrzöm valahol azt a képet, amit a *Daily News*ből vágtam ki.

– Kihalófélben vannak azok, akik így szórják a pénzt.

– És ez még nem minden. Élete alkonyán természetesen megkente a befolyásos sajtófőnököket, hogy ne említsék a nevét az újságokban, de egy pillanatra sem vett vissza a tempóból. Senki sem tudott úgy szórakozni New Yorkban, ahogy ő. Ciklonként söpört végig az éjszakai klubokban, ahol egyhuzamban négy-öt estén keresztül élvezte a műsort. Sose feküdt le aludni. Úgy tűnt, beéri annyival, hogy pár órát szundít egy étterem asztalára borulva. Állandó jelleggel két vagy három call girlt tartott a lakosztályában, úgyhogy fel sem kellett emelnie a telefont, ha kanos volt. És csak mellékesen jegyzem meg, hogy ekkor már bőven a hatvanas éveit taposta.

Dundee halványan elmosolyodott.

– Persze nem volt egyszerű eset a vén kurafi, lassan be is gyöpösödött, de ezzel együtt is rendkívül lehangoló jelenség volt. A Metropolitan és a Union League tagja volt, és tisztességes emberek ültek az igazgatótanácsában. De én mondom neked, a pasasnak volt stílusa. Manapság már nincsenek ilyen emberek.

– Talán jobb is így – jegyezte meg Paul szárazon.

– Nem. Manapság nem vagyunk más, csak egy hét számjegyből álló telefonszám. Ha nem vigyázunk, a számítógépek kiölik az életkedvet a Bradshaw-hoz hasonlókból. – Tömpe ujjával megütögette a Paul íróasztalán fekvő könyvet. – Olvasd el! Lefogadom, hogy csatlakozni fogsz hozzám.

Úgy tűnt, Dundee befejezte az aznapra szánt anekdotát. Megköszörülte a torkát, és amikor ismét megszólalt, „beszéljünk az üzlet-ről” tónusban folytatta:

– Na szóval: Ira Nemserman. Az ostoba fajankó ismét maga alatt vágta a fát.

– Jaj, istenem!

Dundee elővett a zsebéből két összehajtott papírlapot, és a számítógép-ellenes könyv tetejére dobta.

– Nézd meg, és zokogj!

Paul rápillantott. Ira Nemserman a self-made man ékes példája volt. Milliókkal dobálózott, de ha a szám után nem állt dollárjel, az számára olyan adatot jelentett, amit valahogy kézzel-lábbal ki kell számolnia, de azt is pontatlanul sikerült megcsinálnia. Egyértelmű volt, hogy Nemserman saját maga gépelte le a két oldalt, amelyen summázta az elmúlt negyedév bevételeit és kiadásait. Valaki – feltehetően Dundee – két tételt karikázott be rajta pirossal: egy törzsrészenyypakett megvételét január 16-án, és ugyanennek a részvénynek az eladását június 19-én.

– Ezt nem hiszem el. Ilyen nincs – mondta Paul.

– Te is tudod, hogy a fickó még gyerek.

– Igen, egy átkozottul gazdag gyerek. Na, nem mintha ez lenne az első eset.

– Azt hiszem, jobb, ha felhívod.

– Istenem, legszívesebben kitekerném a nyakát!

– Előtte nem árt, ha arra gondolsz, hogy kisebb vagyont fizet nekünk. – Dundee felkelt, jelezve, hogy távozni készül. – És feltétlenül olvasd el azt a könyvet!

Miután Dundee távozott, Paul a telefonért nyúlt, és megnyomta az interkom gombját.

– Thelma, legyen szíves, hívja fel nekem Ira Nemsermant!

Tíz perc múlva a titkárnő jelentkezett:

– Mr. Nemserman van a vonalban.

– Ügyes kislány!

– Benjamin?

– Mr. Nemserman – kérdezte Paul holtfáradtan –, hol van?

Olyan hangot hallott, mint amikor betondarabok robnak lefelé egy építkezésnél használt törmelékcsúszdán.

– Az edzőterem gőzkabinjában. Mit tehetek önért?

– Tudunk beszélni?

– Természetesen. Nincs titkom senki előtt. Ezt önnek is tudnia kell, elvégre ön a könyvelőm, ugyebár.

Paul lehunyta a szemét, és megnyomkodta a halántékát.

– Mr. Nemserman, itt vannak előttem a negyedéves adatai.

– Remek. Ezúttal szép munkát végeztem magának. Mindent pontosan és precízen feltüntettem. A fenébe is, Benjamin, a munka oroslánrészét én végeztem el maga helyett! Nem gondolja, hogy farragnia kellene a munkadíjából?

– Vicces, hogy ezt mondja, Mr. Nemserman, mert épp azon gondolkodom, hogy megduplázzom.

– Hah!

– Akadt egy kis gond.

– Még ilyen! *Maga* azzal jön *nekem*, hogy akadt egy kis gond? Benjamin, jelenleg olyan sok minden miatt fő a fejem, hogy leghamarabb tíz nap múlva tudok időt szakítani arra, hogy aggódni kezdjek egy újabb probléma miatt. Főleg annak tükrében, hogy a Dow Jones ma több mint nyolc pontot esett, a tőzsdeindex pedig harminchat centet...

– Mr. Nemserman, ha jól látom, ön a Conniston Industries részvénytartójára nézve akar realizált árfolyamnyereséget visszaigényelni, igaz?

– Na és?

– Január 16-án megvette, tartogatta június 19-ig, majd eladta négyszáznegyvenkétezer dolláros haszonért.

– Ez áll a papírokon, nem?

– De igen, uram. Valóban. Viszont biztos benne, hogy nem tévedett a dátumokkal kapcsolatban? Nem lehet, hogy júniust írt a július helyett?

– De mégis mi a francért vártam volna júliusig, amikor a részvény olyan magasan volt júniusban?

– Mr. Nemserman, január 16. és június 19. között pontosan öt hónap és három nap van.

– *Öt hó...* Ó, jézusom!

Paul a plafonra emelte a tekintetét.

– Pontosán. Realizált árfolyamnyereséget vallott be, aminek az adója kicsivel több, mint száztízezer dollár lenne, de ez egyértelműen befektetésekből származó jövedelemnek számít, mivel nem tartogatta az értékpapírokat minimum hat hónapig. Ezért az eladásal kapcsolatos teljes adóbevallása valószínűleg kétszázhetven ezerrel többre fog rúgni, mint ahogy ön számolta.

– Magasságos ég! – A férfi elhallgatott. Vagy gondolkodott, vagy imádkozott. Végül ismét megszólalt:

– Mit tegyek?

– Fizesse be az adót!

– Egy fenét! Inkább börtönbe megyek.

– Szerintem megoldható.

– Ugyan már, Benjamin, maga a zseni. Mondja meg, mit tegyek!

– Nos, valószínűleg ön is olyan jól ismeri a kiskapukat, mint én.

– Egy fenét! Mégis kinek van ideje elolvasni azt a nyavalyás apó betűs részt? – A fickó éves bruttó bevétele egymillió dollár körül mozgott, mégsem volt ideje tanulmányozni az adókodeket. Paul a fejét ingatta, Nemserman morgott. – Mit tanácsol?

– Nos, természetesen megvannak a szokásos trükkök. Hígyítsa fel a költségeit elképesztő méretekben, így elképzelhető, hogy egy részét megveszik. És mondanom sem kell, hogy az adóbevallásából lecsíphet harmincötezer dollárt, ha megnőszül.

– Szó sem lehet róla.

– Létrehozhat néhány trösztöt, amelyeket 26%-os adó terhel. Így visszajutna a realizált árfolyamnyereség szintjére. Kicsit késő már ezzel próbálkozni ebben az évben, de ha gyorsan cselekszik, sikerülhet.

– Igen?

– Vagy mit szólna egy alapítványhoz? Létrehozhat egy saját alapítványt, aminek pénzt adományozhat, majd kölcsönkérheti az összeget az alapítványtól.

– Ennek mi a menete?

– Töltse ki az adóhivatal 1023-as nyomtatványát, és küldje be, így adómentességet élvező jótékonyági státuszért folyamodhat. Ha eléri, hogy az alapítványa vallásosnak vagy az oktatás vagy a jótékonykodás iránt elkötelezettnek tűnjön, akkor nyert ügye van.

– Akkor mire vár? Hozzon létre nekem egy alapítványt!

– Jobb lenne, ha inkább az ügyvédje intézné ezt, Mr. Nemserman.

– Rendben, legyen, Benjamin! Köszönöm! Azonnal nekilátok. Istenem, kész rablás, amit ezek a szövetségi fickók művelnek, ugye tudja? Krisztusom, micsoda szemétdomb ez az ország!

– Hát, talán kifog egy megértő számítógépet.

– Ehh. – Nemserman az udvariassági formulákat mellőzve letette a telefont, Paul pedig elképedve és hitetlenkedve dőlt hátra a székben. Egy pillanat múlva jóízű nevetés tört fel belőle. Az ujjait összefűzte tarkóján, és lazán hátradöntötte a fejét.

A folyó fölötti szmog eloszlott, és látni engedte, ahogy egy teher szállító uszály küzd az áramlattal szemben, és a hajócsavarok felkavarják a vizet. A folyó queensi oldalán álló erőmű csak úgy okádtá a füstöt.

Paul fejfájása elmúlt, jól érezte magát a bőrében. Negyvenhét éves volt, talán kicsit túlsúlyos, de jó egészségnek örvendett. Ebben a korban nem volt másra szüksége, csak arra, hogy jókat nevesse, és ez olyan barátokkal, mint Sam Kreutzer vagy Bill Dundee, meg a Nemsermanhoz hasonló ügyfelekkel nem tűnt megoldhatatlan feladatnak.

Az előtte tornyosuló elintézendő papírhalom felé nyúlt.

Megszólalt a telefon.

– A veje az, Mr. Benjamin... Mr. Tobey. – Thelma hangja sürgető volt. – Azt mondja, vészhelyzet van.

Paul lenyomta a villogó gombot, inkább meglepetten, mint ijedten.

– Igen, Jack?

– Paul, én... Valami történt. – Jack Tobey hangja hidegen csengett, visszafojtott érzelmekről árulkodott.

– Mi a baj?

– Én nem... Édes istenem, ez nem lehet igaz! Kirabolták őket. Az átkozott lakásban. Épp úton vagyok...

– Jack, mi a fenéről beszélsz?

– Én... Ne haragudj, Paul! Igyekszem értelmesen fogalmazni. Épp most hívtak. Carol... és Esther. Valaki betört a lakásba, és bántalmazta őket, de csak a jó isten tudja, miért. A mentő már úton van velük a Roosevelttel Kórház sürgősségi osztályára. Tudod, hol van?

– A nyugati Ötvenkilencediken?

– Igen. Attól tartok, hogy... Esther nagyon rosszul van. Carol szólt a rendőröknek, hogy értesítsenek engem.

Rendőrök. Paul pislogott, és szorosabban markolta a kagylót.

– De mi történt? Hogy vannak? Hívtad Rosen doktort?

– Próbáltam. Nincs a városban.

– Édes istenem! De hát *mi történt?*

– Nem tudom. Épp úton vagyok a kórházba. A rendőr eléggé szűkszavú volt a telefonban.

– De mi...

– Figyelj, Paul, szerintem ne vesztegessük az időt a telefonálással! Találkozunk a kórházban.

– Rendben.

Paul letette a telefont, és a kézfejen lévő szeplőkre meredt.

3. FEJEZET

PAUL A JELZÉSEKET KÖVETVE ELJUTOTT A SÜRGŐSSÉGI OSZTÁLYRA, ahol rátalált Jackre, aki feszülten ült, egyik vállát felvonva, az ujjait tördelve. Jack felnézett, de a tekintetében nem csillant felismerés.

– Sajnálom. A taxi dugóba került. Biztosan régóta vársz. – Paul úgy érezte, muszáj bocsánatot kérnie valakitől.

– Ülj csak le! Úgysem engednek be minket – felelte Jack.

A falhoz erősített kemény padokon emberek ültek, kisebb sérülésekkel és ki tudja, milyen betegségekkel. A teremnek szaga és hangja volt: a hang az elfojtott fájdalom kórusa volt, de Paulnak a szagot esett nehezeére elviselni. A kórházi személyzet piszkosfehér ruhában futkosott fel-alá. Egy üres mentőautó húzott el a nyitott rámpától. Legalább húsz ember biztosan volt a teremben, a legtöbben ültek, páran ki-be rohagáltak, egy nőt kivéve, aki semmibe révedő tekintettel ült egy kisfiú kezét szorongatva, és úgy tűnt, ügyet sem vetnek a körülöttük lévőkre. A fájdalom egyéni, nem megosztható.

Egy rendőr ereszkedett le a padra Jack mellé. Paul a másik oldalára telepedett.

– A biztos úr volt olyan kedves, és itt maradt arra az esetre, ha segísre lenne szükségünk – magyarázta Jack. – Bemutatom az apósomat!

A markáns arcú fekete rendőr kezét nyújtott Paulnak.

– Joe Charles.

– Paul Benjamin. Elmondaná, hogy... mi történt?

– Mr. Tobey-nak már elmagyaráztam: nem kérdeztük ki Mrs. Tobey-t, mert túlságosan megviselték a történetek.

– Na és a feleségem? – Paul halkan tette fel a kérdést, holott üvöltöni szeretett volna. De egy fájdalommal küzdő ismeretlenekkel teli helyen az ember kordában tartja a hangerejét.

Egy férfi sérült karját a hasának szorítva ült, a vér az ölébe folyt. Paul elszakította róla a tekintetét.

– Nem tudjuk. Még élt, amikor kivették a mentőből.

Még élt... A rendőr fogalmazása burkolt célzás volt. Paul halántékában lüktetni kezdett a vér.

Fehér köpenyes fiatalember lépett be a terembe egy nővér kíséretében. A férfi intett a nőnek és a kisfiúnak. Az asszony a gyereket kézen fogva követte a rezidenst és a nővért, ki a váróteremből. A sérült karú férfi addig figyelte őket, amíg el nem tűntek a szeme elől. A vér egyre jobban átáztatta a nadrágját. Egy pillanat múlva a rendőr ismét megszólalt:

– Elnézést! – Felállt, és odalépett a férfihoz, miközben egy vászon zsebkendőt rángatott elő a zsebéből.

Paul a vejére meredt, akinek az arca sötét árnyalatot öltött. Úgy tűnt, nem fog önszántából megszólalni, ezért Paulnak kellett szóra bírnia.

– Mit tudtál meg a rendőrtől?

– Nem sokat. – Vajon Jacket annyira megrendítették a történetek, hogy ennél többet nem tud kihúzni belőle? Paul nem adta fel.

– Beszéltél Carollal?

– Igen. Meglehetősen összefüggéstelenül beszélt. Úgy tűnt, sokos állapotban van.

– És Esther?

Jack megrázta a fejét.

– Szörnyűség, ami velük történt.

– Az isten szerelmére, mondj már valamit!

– Mindkettejüket megverték.

– Kik? Miért? – Paul előrehajolt, és megragadta Jack csuklóját. – Ügyvéd vagy, hát gondolkozz is úgy! Tudnál úgy tenni, mintha tanúvallomást tennél? Beszélj!

Jack megrázta a fejét, mintha az segítene kitisztítani a gondolatait.

– Fogalmam sincs, Paul. Két férfi, talán több. Valahogy bejutottak a lakásodba. Nem tudom, hogy ők törtek-e be, vagy esetleg Esther és Carol engedte-e be őket. Nem tudom, mit kerestek ott a fickók. Nem tudom, mit tettek velük, vagy miért, azt leszámítva, hogy mindkettejüket bántalmazták. Nem, nem erőszakolták meg őket. Szó sincs róla. Csak megverték őket.

– A saját kezükkel?

– Gondolom. Nem láttam vért. Ha kést vagy egyéb fegyvert használtak volna, lennie kellett volna vérnek, nem?

– Ki értesítette a rendőrséget? Te?

– Nem, Carol. Aztán a rendőrök felhívtak engem.

– Mikor történt?

– Nem tudom. – Jack az órájára nézett, és szórakozottan megrántotta a mandzsettáját. – Pár órája, gondolom.

Paul erősebben szorította Jack csuklóját.

– És mi van Estherrel? Hogy értette azt a rendőr, hogy még élt, amikor a mentő behozta?

Jack a mellkasára ejtette az állát, a cipőjét bámulta.

– Paul... Kitekerték Esther nyakát, mint egy rongybabának.

Bejött egy nővér, és megérintette a rendőr karját.

– Maga meg mit csinál, biztos úr?

– Megpróbálom elállítani a vérzést.

– De hiszen nem artériás. És még mindig jobb, ha hagyja vérezni, mint ha nem steril zsebkendőt tesz a sebre.

– Hölgyem, elégszer voltam már szemtanúja vérveszteség miatti sokkos állapotnak. Nézze, tudom, hogy rengeteg a dolguk. Csak segíteni próbálok.

– Akkor köszönöm, de már nem kell. – A nővér karon fogta a sérült férfit, és elvezette. A férfi a válla felett hátranézett a rendőrrre, de az arckifejezése változatlan maradt.

A rendőr visszatért a padhoz.

– Mi történt a fickóval? – kérdezte Jack.

– Egy bárban volt. Valaki félbetört egy üveget, és megvágta vele a karját. Minden ok nélkül, nem is ismerik egymást. Nyaranta a hőségtől kissé megkergülnek az emberek. De attól tartok, ezzel maguk is pontosan tisztában vannak. – Úgy tűnt, hogy a rendőr kötelességének érzi, hogy elnézést kérjen mindazért, ami a világban folyik. Paul tudta, hogyan érez: mintha minden, ami a világban történik, az az ő hibája lenne, ezért igyekszik jóvátenni a helyzetet.

– Tud mondani valamit a mi esetünkről? – kérdezte Paul.

– Magam sem tudok sokat – felelte a rendőr. – Majd hívják fel a kerületi rendőrőrsöt! Lediktáljam a számot?

– Kérem! – Paul elővette a tollát, és a zsebében talált egy papírfecnit, az elfogyasztott ebéd blokkját, amiért American Express kártyával fizetett. A fecni hátuljára jegyzetelte a rendőr által diktált információkat.

– Huszadik rendőrőrs. Hét, kilenc, kilenc, négy, egy, nulla, nulla. A rendőrkapitányság azon a sarkon van, ahol az önök háztömbje is.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Nem tudom, feltűnt-e már. Nyugati Hatvannyolcadik utca százötven. Az az alacsony kis épület a Broadway és az Amsterdam között.

– Kit keressek?

– Nem tudom, kihez kerül az ügye. Valószínűleg a nyomozást vezető egyik hadnagyhoz.

– Ki ott a rangidős?

A rendőr halványan elmosolyodott.

– DeShields kapitány. De ő úgysis átirányítja magát az illetékeshez.

– Elmondaná, amit csak tud?

– Az nem sok. Nem én értem ki elsőnek. Úgy tűnik, néhány férfi bejutott az épületbe, de a portás nem vette észre őket. Talán drogosok voltak, a legtöbbször azok. Azt keresték, mit lophatnának el.

– Hogy jutottak be a lakásomba?

– Sajnos fogalmam sincs. Ha a zár nem volt kétszer ráfordítva, akkor egy műanyag kártyával ki tudták nyitni. Vagy csak kopogtak, és a felesége ajtót nyitott. A betörők gyakran folyamodnak ehhez: bekopognak, hogy kiderítsék, van-e otthon valaki. Ha senki sem reagál, betörnek. Ha mégis jön válasz, akkor a többség valami ügyetlen kifogással áll elő, például, hogy eltévesztette az emeletet, és elkotródik.

– De ezek nem tágítottak.

– Nem, uram, attól tartok, nem. – A rendőr beszámolója személytelen volt, mintha bíróság előtt tanúskodna, de együttérzés csendült ki a hangjából.

– Elmenekültek – jelentette ki Paul. Nem kérdésnek szánta.

– Igen, uram. Amikor eljöttem, a járőrök még az épület átkutatásával voltak elfoglalva, de nem hiszem, hogy bárkit is találnának. Persze elképzelhető, hogy látta a behatolókat valaki az épületben vagy az önök emeletén. Talán valaki együtt utazott velük a liftben.